

ת"פ 57840/06/13 - מדינת ישראל נגד מייסון עליו

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 57840-06-13 מדינת ישראל נ' עליו

לפני
בעניין: כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מייסון עליו

הנאשמת

גזר דין

הרקע:

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של ניסיון להסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ונהיגה פוחזת של רכב, לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28/6/2010 הסיעה הנאשמת שני תושבי הרשות הפלסטינית שלא החזיקו בידם אישורי כניסה או שהייה בישראל כדין. הנאשמת הסיעה את הנוסעים הנ"ל כשהם שוכבים בתא המטען של רכבה.

תמצית טענות הצדדים:

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשמת עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה, הכולל מאסר קצר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה וקנס. המאשימה טענה כי עבר זמן רב יחסית מביצוע העבירה, למעלה משלוש שנים וחצי, וכי מאז לא נפתחו תיקים נוספים נגד הנאשמת, ובכך יש להקהות מחומרת העבירות. עם זאת ציינה לחומרה את נסיבות ביצוע העבירה, ובכללן העובדה שהנאשמת הסתירה את הנוסעים בתא המטען של הרכב, והעובדה שאלה אותרו ונתפסו רק לאחר בדיקה שביצעו חיילים במחסום בו נעצר הרכב.

ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת, הסובלת ממחלת הסוכרת, עצרה את רכבה לפני המחסום על מנת להזריק לעצמה אינסולין. אז נתקלה הנאשמת בשני הנוסעים, אשר ניצלו את מצוקתה ומצבה הבריאותי הלא יציב, טענו בפניה כי עליהם להגיע לבית חולים ולחצו עליה לסייע להם.

עוד טען הסנגור כי הנאשמת הינה אלמנה, אם חד הורית לילד כבן 9, סובלת מחלות שונות, מצויה במצב כלכלי קשה ומוכרת בלשכת הרווחה. הטענות בדבר נסיבותיה האישיות של הנאשמת נתמכו במסמכים מתאימים.

הנאשמת הביעה חרטה על מעשיה, טענה כי מצבה הבריאותי בעת ביצוע העבירות לא היה יציב וביקשה לגלות בה התחשבות בגזירת העונש.

דין והכרעה:

על כתב האישום בו מודה נאשם לכלול את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40(ד) לחוק העונשין תשל"ז - 1977). שעה שנאשם מודה בעובדות כתב אישום, הרי העובדות המפורטות בכתב האישום ישמשו תשתית לגזר הדין שייגזר. בית המשפט לא יטה אוזן לטענות עובדתיות הנטענות על ידי מי מהצדדים בשלב הטיעונים לעונש, אשר לא הובאו לפניו בהסדר הטיעון בכתב האישום המתוקן (ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל 7/6/2005). בית המשפט כלל איננו אמור להתייחס בגזר-דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן ובראיות אחרות בתיק, בפרט כאשר הצדדים הגיעו להסדר טיעון מוסכם (ע"פ 5677/11 פלוני נ' מדינת ישראל 18/6/2012). לפיכך, לא ניתן להתחשב בטענות ההגנה באשר לנסיבות ביצוע העבירה שלא נזכרו בכתב האישום.

הערכים המוגנים על ידי חוק הכניסה לישראל הינם ריבונותה של מדינת ישראל ושמירה על שלומו, ביטחונו ורכושו של הציבור במדינת ישראל.

בהלכה הפסוקה נקבע כי בכל הנוגע לעבירות הקשורות בכניסתם של שוהים בלתי חוקיים משטחי האזור לישראל, יש לשמור על מדיניות ענישה מחמירה. ברם, כל מקרה יוכרע בהתאם לנסיבותיו ובהתאם לטעמים ולתכליות של מדיניות הענישה שנקבעה (רע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל 12/2/2006, פסקה 16 לפסק הדין).

בענייננו, הנאשמת הסיעה שני שוהים בלתי חוקיים, אשר אין בינה לבינם היכרות מוקדמת, ולא היה בידיה מידע אמין בדבר תכלית כניסתם לישראל. נסיבות אלו מלמדות כי הנזק שהיה צפוי מביצוע העבירה אינו מבוטל כלל ועיקר.

אמנם, לא עלה בידיה של הנאשמת להכניס את הנוסעים לשטחה הריבוני של מדינת ישראל, כך שבסופו של דבר לא נגרם נזק כתוצאה ממעשה העבירה. אולם מדובר בתוצאה אקראית, שהתרחשה רק לנוכח בדיקת תא המטען של רכב הנאשמת במחסום.

הסעתם של שני נוסעים בתא המטען של הרכב מסכנת את בריאותם ושלמות גופם של הנוסעים.

בנסיבות הנ"ל, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: רע"פ 3674/04 הנ"ל, רע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל 10/7/2008, רע"פ 1941/09 עלאדין נ' מדינת ישראל 26/3/2009, ע"פ (י-ם) 4504/09 מדינת ישראל נ' ישראל 10/7/2008).

סלימה 22/9/2009, הכול תוך התאמה של העובדות שנדונו בפסקי דין אלו למקרה דנן) נראה לי כי מתחם העונש ההולם לעבירה המיוחסת לנאשמת נע בין תמהיל עונשים הכולל מאסר על תנאי, קנס כספי גבוה, פסילת רישיון נהיגה לתקופה משמעותית ואיסור שימוש ברכב בו נעברה העבירה (פסקה 13 לרע"פ אבו סאלם), לבין כ- 6 חודשי מאסר.

לצורך קביעת העונש בתוך מתחם הענישה יש להביא בחשבון, לטובתה של הנאשמת, את הודאתה בפתח ההליכים נגדה, אשר הביאה לחיסכון שאינו מבוטל במשאבי המערכת, את הפגיעה והנזקים שייגרמו לה ולבנה הצעיר, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתה ומהעונש שיוטל עליה, את החרטה שהביעה, את פרק הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירה, במהלכו לא עברה עבירה נוספת, את עברה הפלילי הנקי, ואת נסיבותיה האישיות הלא פשוטות המפורטות לעיל.

בהתחשב במכלול הדברים סבורני כי העונש המתאים לנאשמת מצוי בחלקו התחתון יחסית של מתחם הענישה.

בשל מצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת אני מוצא שלא להטיל עליה קנס.

לאור כל האמור אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך חודש. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשמת תתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 26/3/2014 בשעה 10:00, במפקדת מחוז הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע.

על הנאשמת לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריה.

מובהר לנאשמת כי עליה לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתה בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

2. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם תעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

3. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים. הנאשמת תפקיד רישיונה או אישור משרד הרישוי על העדר רישיון במזכירות בית המשפט לא יאוחר מיום 1/4/2014.

4. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים מהיום, אם תעבור איזו מן העבירות בהן הורשעה.

תשומת לב הנאשמת לכך שהעונש המקובל לעבירה של נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י' אדר תשע"ד, 10 פברואר 2014.